

Из окружења – Емилија Васиљевић

СЛОБОДИ ВИЧНА

Ако пожелим пјесму,
пустит ћу лудило грла пољем.

Ако пожелим птицу,
трчат ћу до повечерја
и поклонити се њезином
гнијезду.

Не спутавај ме!

Каменом ћу се
бацити на вријеме.

Остат ћу са багремовима,
и травом.

Вољет ћу се са сунцем.
И сумрацима.

Неукроћена и разблудна.

Без господара и
без огрлице!

Са свитањима,
и росом у грудима.

Дивљег сјаја у оку.

И само једном латицом
сузе .

СВЈЕТИОНИК

Не гаси свјетиљку своју
— пјесме те моје моле —
не дај да се повриједе!

Оштре су хриди, олујно море,
а чун мој саткан од дрхтаја.

Немам, ни једра ни весла!

Само се стрепњом својом
упутих теби.

Не гаси свјетиљку своју
— руке те моје моле —
не дај да се озлиједе!

Тамна је и дуга ноћ, оштрих бриди.

Немам, ни компас ни карту
Можда сам на крају свијета.

Само се чежњом својом
упутих теби

БЕЗ АДРЕСЕ

Станујем у гласу птица.
Изводе ме у шетње
обзорјем надања.

Уче летењу изнад
врлети страха.

Цвркуту
изнад дрхтаја стрепње.

С п о к о ј у
под крилом стиха.

Не могу ти дати
своју адресу!

Дођи ми ненадано.

Препознат ћемо те
Моје птице и ја.

У НЕКОЈ СВИРАЛИ ОД ЗОВЕ

Прочеље наше куће
остало је ненастањено.
(несметано се бршљан шири)

Иза застора боје туге,
остала је простирка ливаде.
На њој смо, невинно бијели,
прве додире убрали.

Једино свјетло било је Сунце
у одразу твог ока.
Једина пјесма, глас воде
са потока.

Остао је само крик птице
над напуштеним млиновима.

И пастир у сјени крајолика.

Сјећање о нама,
у некој свирали од зове,
у пјесму претаче.

ДОДИР

У бескрају пролазности
свих
икад изговорених
ријечи —
проговориле наше
руке.

Под кожом пурпур
чежње.

Дахом додира
слапови
страсти.

Море баркама
умива
бокове бијеле.

СЛОБОДИ НЕВИЧНА

Нижем у перле седефасте
ове дане, од суза и жучи.

И ове сате, паперјасте,
кроз прсте пропуштам.

Нека се не врате
у кавез сјећања,
попут шарене папиге
слободи невичне.

Од мене до тебе
само је уздах
на небу
без дуге,
без туге —

у плаветнило мира
уроњен...

Нисам Твоја
ни посве Своја
тек
играчка вјетру,
одмориште птицама.
Пјешчаник
босим стопалима.

Слободе жедна
слободи невична...

О ПЕСНИКИЊИ

Емилија Васиљевић је рођена 22. октобра 1943. године у Чачку. Дипломирани је економиста.

Песме и кратке приче пише од ране младости. Иако је радни век провела радећи у царинској служби широм бивше Југославије — од Београда, Шибеника, Новог Сада до Пуле у којој је свила своје гнездо, животне околности је никада нису удаљиле од књижевности. На питање зашто пише песме, одговара: „Моје пјесме су моја молитва, моји свјетионици“...

Добитница је награде Удружења књижевника Југославије (1962) за најбоља остварења средњошколских ученика.

Објавила је две збирке песама: „Блуз једног одрастања“ (2011) и „Кад пјесника заволиш“ (2013).

Живи у Пули.